

Sygn. akt VU 462/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury górniczej

na skutek odwołania W. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 12 lutego 2015 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 462/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lutego 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy W. P. przyznania prawa do emerytury górniczej wskazując, że nie spełnił on warunków do jej uzyskania. Organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie udowodnił żadnego okresu pracy górniczej. Wnioskodawcy nie zaliczono do pracy górniczej okresu od 26 maja 1981 roku do 16 listopada 2006 roku na podstawie protokołu komisji weryfikacyjnej, gdyż stanowiska kierowcy, operatora sprzętu rolniczego, kierowcy samochodu ciężarowego i kierowcy osinobusu nie figurują w załączniku Nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty. Ponadto do pracy górniczej nie został wliczony okres od 17 listopada 2006 roku do nadal na stanowisku kierowcy – operatora sprzętu technicznego na odkrywce, ponieważ z przedłożonej charakterystyki pracy wynika, że wykonywał on takie same czynności jak przed dniem 17 listopada 2006 roku, tj. przed zmianą nazewnictwa stanowiska pracy.

Powyższą decyzję zaskarżył w dniu 16 marca 2015 roku W. P. (reprezentowany przez radcę prawnego), wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury górniczej. W odwołaniu wskazał, że do pracy górniczej powinien być zaliczony cały okres zatrudnienia w (...) B., albowiem od 26 maja 1981 roku do chwili obecnej był zatrudniony jako operator sprzętu pomocniczego i technologicznego na odkrywce i do jego podstawowych obowiązków należała obsługa agregatu prądotwórczego przewoźnego zamontowanego na samochodzie ciężarowym. W ocenie pełnomocnika w tej sytuacji należało przyjąć, że w trakcie zatrudnienia w (...) B. wnioskodawca wykonywał prace górnicze określone w art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2015 roku w sprawie VIII U 532/15 Sąd Okręgowy w Gliwicach stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu – Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb..

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił co następuje:

W. P., urodzony w dniu (...) 1959 roku, wystąpił w dniu 28 września 2009 roku z pierwszym wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury górniczej.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 7-11 w aktach ZUS)

Powyższy wniosek został rozpoznany odmownie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. decyzją z dnia 2 grudnia 2009 roku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wnioskodawcy nie zaliczono do pracy górniczej okresu od 26 maja 1981 roku do 16 listopada 2006 roku na podstawie protokołu komisji weryfikacyjnej, gdyż stanowiska kierowcy, operatora sprzętu rolniczego, kierowcy samochodu ciężarowego i kierowcy osinobusu nie figurują w załączniku Nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty. Ponadto do pracy górniczej nie został wliczony okres od 17 listopada 2006 roku do nadal na stanowisku kierowcy – operatora sprzętu technicznego na odkrywce, ponieważ z przedłożonej charakterystyki pracy wynika, że wykonywał on takie same czynności jak przed dniem 17 listopada 2006 roku, tj. przed zmianą nazewnictwa stanowiska pracy.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 2 grudnia 2009 roku k. 53 w aktach ZUS)

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G., wyrokiem z dnia 21 maja 2010 roku, wydanym w sprawie VIII U 68/10, uwzględnił odwołanie wnioskodawcy od powyższej decyzji i przyznał mu prawo do emerytury górniczej poczynając od dnia 19 października 2009 roku.

(dowód: odwołanie k. 61-62, odpis wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 21 maja 2010 roku w sprawie VIII U 68/10 67-69 w aktach ZUS)

Po rozpoznaniu apelacji organu rentowego od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 15 marca 2011 roku zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji ZUS z dnia 2 grudnia 2009 roku.

(dowód: apelacja organu rentowego k. 71-73 w aktach ZUS, odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie III AUa 1579/10 k. 76 w aktach ZUS)

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 3 lutego 2012 roku, wydanym w sprawie I UK 290/11, oddalił skargę kasacyjną złożoną przez pełnomocnika wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 marca 2011 roku. W uzasadnieniu wyroku wskazał, że wykonywane przez wnioskodawcę prace przy obsłudze agregatu prądotwórczego nie mogą być kwalifikowane jako praca górnicza, bowiem nie były to prace wymienione w art. 50 c ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej, tj. bieżące prace konserwacyjne utrzymujące sprawność techniczną agregatów i urządzeń wydobywczych.

(dowód: odpis wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012 roku w sprawie I UK 290/11 k. 85 z uzasadnieniem k. 85 – k. 89 w aktach ZUS)

W dniu 29 stycznia 2015 roku złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury górniczej w przedmiotowej sprawie.

(dowód: wniosek o emeryturę z dnia 29 stycznia 2015 roku k. 93-96)

ZUS nie zaliczył wnioskodawcy do pracy górniczej żadnych okresów zatrudnienia. Wnioskodawca jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu, za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

(okoliczności niesporne)

Od dnia 26 maja 1981 roku do chwili obecnej W. P. jest zatrudniony w (...) w R., obecnie (...) S.A. Oddział Kopalnia (...) z siedzibą w R.. W trakcie zatrudnienia przebywał na zasiłkach chorobowych w okresach wskazanych przez pracodawcę w piśmie z dnia 21 stycznia 2015 roku.

(dowód: zaświadczenie k. 102, pismo pracodawcy k. 102 w aktach ZUS)

W dniu 28 kwietnia 1981 roku W. P. złożył podanie o przyjęcie go do pracy w (...) B. na stanowisku kierowcy. Zgodnie z umowami o pracę z dnia 26 maja 1981 roku i 8 maja 1981 roku wnioskodawca został zatrudniony na stanowisku kierowcy. Zgodnie z umową o pracę z dnia 1 lipca 1981 roku wnioskodawcy powierzono obowiązki spawacza (kierowcy).

(dowód: podanie o pracę k. 2 część A w aktach osobowych wnioskodawcy, umowy o pracę k. 1, 6 część B w aktach osobowych wnioskodawcy)

W angażach wystawianych wnioskodawcy pracodawca wskazywał, że pracował on na następujących stanowiskach:

- 26 maja 1981 roku do 30 czerwca 1981 roku jako kierowca (oddział rs-3);
- od 1 lipca 1981 roku do 31 lipca 1984 roku jako spawacz (oddziały ew-3, ew-2);
- od 1 sierpnia 1984 roku do 30 listopada 1985 roku jako operator sprzętu rolniczego (ew -2);
- od 1 grudnia 1985 roku do 30 kwietnia 1988 roku jako spawacz eklektyczny (oddział ew-2);
- od 1 maja 1988 roku do 31 maja 1991 roku jako operator sprzętu rolniczego (oddział ew-2);
- od 1 czerwca 1991 roku do 30 kwietnia 1992 roku jako kierowca samochodu ciężarowego przystosowanego do przewozu osób (oddział ew-2);
- od 1 maja 1992 roku do 16 listopada 2006 roku jako kierowca stale prowadzący autobusy powyżej 15 miejsc i kierowca stale prowadzący osinobusy (oddział ew-2/a-2);
- od 17 listopada 2006 roku do nadal jako kierowca – operator sprzętu technicznego na odkrywce (oddział a-2).

(dowód: angaże część B w aktach osobowych wnioskodawcy)

Powołana przez pracodawcę wnioskodawcy Komisja Weryfikacyjna na posiedzeniu w dniu 21 września 2007 roku ustaliła, że wnioskodawca w okresie od 26 maja 1981 roku do 25 stycznia 2007 roku pracował na stanowisku kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, tj. na stanowisku wymienionym w załączniku nr 2, poz. 6 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty.

(dowód: protokół z posiedzenia Komisji Weryfikacyjnej k. 45 w aktach ZUS)

W dniu 15 września 2009 roku pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy górniczej, w którym wskazał, że w okresie od 26 maja 1981 roku do nadal wykonywał on pracę górniczą na stanowisku kierowcy

– operatora sprzętu samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce, wymienionym w załączniku nr 2, poz. 6 rozporządzenia (...) z dnia 23 grudnia 1994 roku.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy górniczej k. 56 w aktach ZUS)

W charakterystyce stanowiskowej pracy z dnia 2 listopada 2009 roku pracodawca wskazał, że wnioskodawca w okresie od 1 lipca 1981 roku do nadal był zatrudniony w (...) B. na stanowiskach kierowcy, operatora sprzętu rolniczego, kierowcy samochodów ciężarowych przystosowanych do przewozu osób, kierowcy prowadzącego stale osinobusy oraz kierowcy – operatora samochodowego technicznego na odkrywce i przez cały okres zatrudnienia był zatrudniony w oddziale wykonującym pomiary elektryczne (pomimo zmiany nazw i symboli oddziału) wykonywał pracę kierowcy – operatora samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce. Praca ta polegała na:

- 1) obsłudze i kierowaniu samochodu ciężarowego przystosowanego do przewozu ludzi, przy transporcie ekip pomiarowych i zabudowanego sprzętu pomiarowego do i z miejsca pracy;
- 2) obsłudze agregatu prądotwórczego w trakcie prowadzenia prac pomiarowych.

Dalej pracodawca podał, że pracę tę wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na terenie odkrywki, a nazwy stanowisk pracy wynikały z wewnętrznych przepisów przedsiębiorstwa i były różne, mimo że pracownik wykonywał tę samą pracę i był zatrudniony w tym samym oddziale wykonującym pomiary elektryczne.

(dowód: charakterystyka stanowiskowa pracy k. 57 w aktach ZUS)

Przez cały okres zatrudnienia w (...) B., tj. od 1 lipca 1981 roku do chwili obecnej wnioskodawca jest zatrudniony w oddziale wykonującym pomiary elektryczne, w którym wykonuje prace kierowcy i obsługuje agregat prądotwórczy. W ramach obowiązków na tym stanowisku pracy wnioskodawca przez około 1 godzinę dziennie przewozi pracowników brygady elektrycznej na odkrywkę i odwozi ich z odkrywki, a w pozostałym wymiarze czasu pracy zajmuje się obsługą agregatu prądotwórczego. Samochody ciężarowe, którymi jeździ wnioskodawca to samochody marki (...), S. (...) i M.. Agregat prądotwórczy, który obsługuje wnioskodawca jest umieszczony na samochodzie ciężarowym i służy do zasilania urządzeń do pomiarów elektrycznych, takich jak np. dopalarek, urządzeń do pomiaru napięć rażenia i do sprawdzania zabezpieczeń. Pomiary elektryczne są wykonywane na koparkach, zwałowarkach, wozach kablowych, kablach energetycznych, węzłach zasilania i energetycznych stacji przENOŚNIKOWYCH i służą do sprawdzeniu, czy dany sprzęt nadaje się do eksploatacji. Wnioskodawca takich pomiarów nie wykonuje. W ramach obsługi agregatu do wnioskodawcy należy jego włączanie i wyłączanie, uzupełnianie paliwa oraz kontrola parametrów pracy agregatu. Agregat prądotwórczy stoi w odległości od kilku metrów do kilku kilometrów od osób dokonujących pomiarów i koparek wielonaczyniowych i zwałowarek. Wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia w (...) B. otrzymuje dodatek za pracę na odkrywce.

(dowód: zeznania świadków G. A. k. 25, 25 odwrót, 28, M. P. k. 25 odwrót, 26, 28, B. R. k. 26, 26 odwrót, 28, zeznania wnioskodawcy k. 26 odwrót, 27, 28 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy ocenił i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przesłanki nabycia prawa do emerytury górniczej określa ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 748 ze zm.), zwanej dalej ustawą. Zgodnie z art. 50 a ust. 1 ustawy górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) ukończył 55 lat życia;

2) ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1;

3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat (art. 50 a ust. 2).

Przepis z art. 50b ustawy stanowi, że przy ustalaniu prawa do emerytury górniczej uwzględnia się okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą, będące okresami składkowymi lub nieskładkowymi w rozumieniu ustawy, z tym że okresy pracy górniczej i pracy równorzędnej z pracą górniczą uwzględnia się, jeżeli praca ta wykonywana była co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy.

Z kolei w myśl art. 50 c ust. 1 pkt 4 ustawy za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych, a także w kopalniach otworowych siarki oraz w przedsiębiorstwach i innych podmiotach wykonujących roboty górnicze dla kopalń siarki i węgla brunatnego, na stanowiskach określonych w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki i ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa.

Stosownie natomiast do art. 50d ust. 1 ustawy przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury pracownikom zatrudnionym pod ziemią oraz w kopalniach siarki lub węgla brunatnego zalicza się w wymiarze półtorakrotnym następujące okresy pracy na obszarze Państwa Polskiego: w przodkach bezpośrednio przy urabianiu i ładowaniu urobku oraz przy innych pracach przodkowych, przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących i transportujących w przodkach oraz przy głębinieniu szybów i robotach szybowych (pkt 1) oraz w drużynach ratowniczych (pkt 2).

Nie powinno budzić wątpliwości, że oceniając, czy ubezpieczony wykonywał prace górniczą, nie można skupiać się wyłącznie na nazwie zajmowanego przez niego stanowiska pracy, ale należy badać, jakie czynności wykonywał on w okresie, który poddawany jest badaniu. Tym samym nie ma również decydującego znaczenia dokonana przez pracodawcę kwalifikacja zajmowanego przez konkretnego pracownika stanowiska, jak i ewentualna zmiana tej kwalifikacji na podstawie protokołu komisji weryfikacyjnej. O uznaniu pracy za pracę górniczą w rozumieniu omawianych przepisów nie decyduje bowiem treść wymienionych dokumentów, ale charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1998 roku, II UKN 570/97, OSNAPiUS 1999/6/213, z dnia 22 marca 2001 roku, II UKN 263/00, OSNAPiUS 2002/22/553).

Jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 kwietnia 2010 roku, I UK 339/09, LEX nr 607444, zasady nabywania prawa do emerytur górniczych odbiegają od zasad obowiązujących powszechnie, co wynika z charakteru pracy górniczej, angażującej we wzmożonym stopniu siły fizyczne i psychiczne zatrudnionych. Z tego powodu ustalając ogólne zasady nabywania prawa do górniczej emerytury ustawodawca z jednej strony uznał, że do zaliczenia pracy górniczej do okresu, od którego zależy nabycie prawa do emerytury wystarczające jest, jeżeli praca ta była wykonywana co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy (przytoczony art. 50b ustawy), z drugiej natomiast - uznał za pracę na odkrywce w kopalniach siarki i węgla brunatnego tylko zatrudnienie łączące się z wykonywaniem czynności o określonym charakterze i na wyszczególnionych w rozporządzeniu stanowiskach pracy. Jest to w pełni uzasadnione, jeśli uwzględni się, że charakter zatrudnienia na odkrywce. Z uwagi na warunki jego wykonywania i stopień bezpieczeństwa, wpływające na obciążenie fizyczne i psychiczne, zatrudnienie to nie może równać się z charakterem zatrudnienia pod ziemią. Dlatego też przepisy normujące zasady nabywania prawa do emerytury

górnictwa muszą być wykładane ściśle, przede wszystkim przy uwzględnieniu ich wykładni gramatycznej, zaś dla oceny charakteru pracy górniczej nie mogą mieć decydującego znaczenia ani zakładowe wykazy stanowisk, ani protokoły komisji weryfikacyjnej kwalifikujące określone zatrudnienie jako pracę górniczą. Z brzmienia cytowanego art. 50c ust. 1 pkt 4 omawianej ustawy wynika bowiem, że w jego rozumieniu pracą górniczą jest wyłącznie zatrudnienie przy pracach bezpośrednio łączących się z procesami związanymi z wydobywaniem kopalin, polegającymi na pozyskiwaniu złóż siarki i węgla brunatnego na odkrywcę, a zatem zatrudnienie przy pracach ściśle górniczych, do których zaliczono roboty górnicze przy urabianiu i ładowaniu (w tym strzałowe i odwadniające), roboty transportowe przy przewożeniu nadkładu i złoża, miernicze oraz bieżące prace konserwacyjne utrzymujące sprawność techniczną agregatów i urządzeń wydobywczych. W konsekwencji, ani rozporządzenie wykonawcze, ani tym bardziej wewnętrzne zarządzenia pracodawcy nie mogą przyznawać ubezpieczonym większych uprawnień niż uczynił to ustawodawca.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że o uznaniu zatrudnienia jako pracy górniczej nie przesądza nazwa stanowiska, użyta w wydanym przez pracodawcę świadectwie wykonywania pracy górniczej, odpowiadająca nomenklaturze zawartej w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, lecz pozytywna weryfikacja dokumentu pod kątem zgodności rzeczywiście wykonywanej przez pracownika pracy z ustawowymi wymaganiami (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2010 roku, I UK 30/10, LEX nr 590314).

W niniejszej sprawie organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca ukończył 50 lat, jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na dochody budżetu państwa oraz udokumentował żadnych okresów pracy górniczej i równorzędnej.

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do pracy górniczej okresu od 26 maja 1981 roku do 16 listopada 2006 roku na podstawie protokołu komisji weryfikacyjnej, gdyż stanowiska kierowcy, operatora sprzętu rolniczego, kierowcy samochodu ciężarowego i kierowcy osinobusu nie figurują w załączniku Nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty. Ponadto do pracy górniczej nie został wliczony okres od 17 listopada 2006 roku do nadal na stanowisku kierowcy – operatora sprzętu technicznego na odkrywcę, ponieważ z przedłożonej charakterystyki pracy wynika, że wnioskodawca wykonywał takie same czynności jak przed dniem 17 listopada 2006 roku, tj. przed zmianą nazewnictwa stanowiska pracy.

Pełnomocnik twierdził zaś, że w trakcie zatrudnienia w (...) B. wnioskodawca pracował jako kierowca – operator samochodowego sprzętu technicznego na odkrywcę. Tym samym jego zdaniem okres ten powinien zostać zaliczony do pracy górniczej określonej w poz. 6 załącznika nr 2 do rozporządzenia. Ewentualnie wskazał, że prace te odpowiadają pracy określonej w poz. 22 ww. załącznika, tj. operatora sprzętu pomocniczego i technologicznego.

Odnosząc się do twierdzeń pełnomocnika skarżącego należy w pierwszej kolejności wskazać, że zgłoszone przez wnioskodawcę żądanie przyznania prawa do emerytury górniczej było już raz przedmiotem rozpoznania sądu.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że wyrokiem z dnia 21 maja 2010 roku, wydanym w sprawie VIII U 68/10 Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach, uwzględnił odwołanie wnioskodawcy od powyższej decyzji i przyznał mu prawo do emerytury górniczej poczynając od dnia 19 października 2009 roku, jednakże po rozpoznaniu apelacji organu rentowego od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 15 marca 2011 roku zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji ZUS z dnia 2 grudnia 2009 roku. Następnie Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 3 lutego 2012 roku, wydanym w sprawie I UK 290/11, oddalił skargę kasacyjną złożoną przez pełnomocnika wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 marca 2011 roku.

Sąd Okręgowy nie odrzucił jednakże odwołania od decyzji organu rentowego wydanej w sprawie niniejszej z uwagi na powagę rzeczy osądzonej, mając na uwadze okoliczność, że skarżący wnosili o zaliczenie do pracy górniczej okresu dłuższego aniżeli w poprzedniej sprawie o emeryturę górniczą i ZUS wydał w zakresie tego żądania nową decyzję. Wyrok w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma bowiem powagi rzeczy osądzonej, jeśli dotyczy odmowy

przyznania świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a po jego uprawomocnieniu się organ rentowy wydał nową decyzję, opartą na dowodach mających wpływ na ujawnienie rzeczywistego stanu faktycznego i jego prawidłową ocenę, gdyż wydanie nowej decyzji uprawnia ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązuje sąd do sprawdzenia jej prawidłowości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 roku, III UK 115/13, LEX nr 1554419).

Ustaleń w zakresie prac wykonywanych przez wnioskodawcę w spornym okresie Sąd Okręgowy poczynił na podstawie zeznań świadków G. A., M. P. i B. R. oraz wnioskodawcy. Sąd Okręgowy uwzględnił także charakterystykę stanowiska pracy z dnia 2 listopada 2009 roku. Zeznania świadków oraz wnioskodawcy są zbieżne i logiczne. Wyjaśniają w sposób nie budzący wątpliwości to, jakimi pracami zajmował się wnioskodawca.

Z dowodów tych wynika, że przez cały okres zatrudnienia w (...) B. wnioskodawca wykonuje te same prace w oddziale wykonującym pomiary elektryczne.

W ramach obowiązków na tym stanowisku pracy wnioskodawca przez około 1 godzinę dziennie samochodem ciężarowym przewozi pracowników brygady elektrycznej na odkrywkę i odwozi ich z odkrywki, a w pozostałym wymiarze czasu pracy zajmuje się obsługą agregatu prądotwórczego. Samochody ciężarowe, którymi jeździ wnioskodawca to samochody marki (...), S. (...) i M.. Agregat prądotwórczy, który obsługuje wnioskodawca jest umieszczony na samochodzie ciężarowym i służy do zasilania urządzeń do pomiarów elektrycznych, takich jak np. dopalarek, urządzeń do pomiaru napięć rażenia i do sprawdzania zabezpieczeń. Pomiary elektryczne są wykonywane na koparkach, zwałowarkach, wozach kablowych, kablach energetycznych, węzłów zasilania i energetycznych stacji przENOśnikowych i służą do sprawdzeniu, czy dany sprzęt nadaje się do eksploatacji, z tym, że wnioskodawca takich pomiarów nie wykonuje. W ramach obsługi agregatu do wnioskodawcy należy jego włączanie i wyłączanie, uzupełnianie paliwa oraz kontrola parametrów pracy agregatu. Agregat prądotwórczy znajduje się w odległości od kilku metrów do kilku kilometrów od osób dokonujących pomiary i od maszyn podstawowych.

Wbrew twierdzeniu pełnomocnika wnioskodawcy rodzaj prac wykonywanych przez wnioskodawcę nie odpowiada pracy wymienionej w pozycji 6, ani też w pozycji 22 załącznika nr 2 do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 roku w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty.

Pracownicy, o których mowa we wskazanych pozycjach załącznika nr 2, tj. kierowcy – operatorzy samochodowego sprzętu technicznego na odkrywce i operatorzy sprzętu pomocniczego i technologicznego muszą bowiem wykonywać pracę górniczą określoną w art. 50 c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. A przepisu tego wyraźnie wynika, że za pracę górniczą uważa się zatrudnienie na odkrywce w kopalniach węgla brunatnego przy ręcznym lub zmechanizowanym urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego oraz przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych. Wnioskodawca nie wykonywał prac ani przy urabianiu, ładowaniu oraz przewozie nadkładu i złoża, ani przy pomiarach w zakresie miernictwa górniczego. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można także przyjąć, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca wykonywał ostatni rodzaj prac wymienionych powyżej, a więc przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych. Agregat prądotwórczy nie jest bowiem ani urządzeniem, ani agregatem wydobywczym.

Powyższe stanowisko znajduje pełne potwierdzenie w wyrokach Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie III AUa 1579/10, a także Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012 roku, wydanym w sprawie I UK 290/11, które zostały wydane w toku rozpoznawania pierwszej sprawy wnioskodawcy o przyznanie prawa do emerytury górniczej.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika skarżącego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność, czy wnioskodawca wykonywał w spornym okresie prace górniczą, albowiem w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie potrzeba było wiedzy specjalnej, aby stwierdzić, czy wnioskodawca wykonywał w tych okresach prace górniczą. W ocenie Sądu zbędne było także zwracanie się do pracodawcy o udzielenie informacji, czy w spornym okresie wnioskodawca miał wypłacany dodatek za pracę na odkrywce, albowiem uznał w tym zakresie za

wiarygodne zeznania wnioskodawcy, który potwierdził fakt otrzymywania dodatku za pracę na odkrywce. Okoliczność otrzymywania dodatku w świetle ustaleń dokonanych w sprawie nie miała jednak znaczenia dla uznania, że wnioskodawca wykonywał pracę górniczą określoną w art. 50 c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. o więcej, nie wykonuje on w ogóle pracy w wymiarze półtorakrotnym wykonuje. kresu pracy cyja, która powinna znać i mieć c

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, uznał odwołanie za nieuzasadnione i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.